

This is an electronic reprint of the original article. This reprint may differ from the original in pagination and typographic detail.

Triangeldrama i nostalgisk tappning

Österlund, Mia

Published in:
Hufvudstadsbladet

Published: 22/10/2022

Document Version
Accepted author manuscript

Document License
Publisher rights policy

[Link to publication](#)

Please cite the original version:

Österlund, M. (2022). Triangeldrama i nostalgisk tappning: [Recension av Sanna Sofia Vuori & Cara Knuutinen *Lejon kommer*]. *Hufvudstadsbladet*. <https://urn.fi/URN:NBN:fi-fe2022122072722>

General rights

Copyright and moral rights for the publications made accessible in the public portal are retained by the authors and/or other copyright owners and it is a condition of accessing publications that users recognise and abide by the legal requirements associated with these rights.

Take down policy

If you believe that this document breaches copyright please contact us providing details, and we will remove access to the work immediately and investigate your claim.

Sanna Sofia Vuori & Cara Knuutinen, *Lejon kommer*, Förlaget 2022.

Triangelndrama i nostalgisk tappning

Hur leka tre? Temat är välkänt i bilderbokssammanhang. I *Lejon kommer* ruskas relationen mellan det förmänskligade gosedjuret Grävling – iklädd röd rock – och dess barn om rejält. För under julgranen, i ett prasslande paket, finns rivalen goselejonet. Ovissheten, svartsjukan och svårigheten i att vara tre tornar upp sig. Grävlingsserien för de allra minsta inleddes 2020 med *Grävling borta*. Då tappades gosedjuret bort och förlusten utlöste kvalfylld längtan hos barnet.

I den nya boken agerar gosedjuret berättare: "Jag sätter mig i en papplåda där det luktar skridskor eller elvisp, och jag vill inte längre se. [...] Jag önskar att lejonet hade varit ett pussel istället. Eller en tröja" konstaterar det uppgivet då paketet är öppnat och rivaliteten ett faktum. Barnets inkännande morfar tröstar grävlingen och vips är konflikten ur världen.

Sanna Sofia Vuori är ingen oäven bilderboksberättare, hennes text är träffsäker och lyhörd. Beroende på vilken illustratör hon samarbetar med tas hennes berättande om hand väldigt olika. Samarbetet med Cara Knuutinen präglas av en överdos nostalgi. Visserligen firas julen hos morfar på landet, men att miljön är så fullständigt renons på samtidskänsla skär sig. Vedspis och kopparkaffepanna i all ära, men hela bilderboksuttrycket, inklusive figurernas ansiktsuttryck, blir för smetigt. Varför måste berättelsen peka med hela handen mot något så genomdränkt nostalgiskt?